

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/15/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010106
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010106.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, v zastúpení: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/20/2011 zo dňa 24.5.2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/20/2011 zo dňa 24.5.2011 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 66 €, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Odporca rozhodnutím č. RP/20/2011 zo dňa 24.5.2011, vydaným v správnom konaní č. 393-PLO/O-5063/2009 postupom podľa ust. § 71 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii účinného ku dňu 31.8.2009 (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“, alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 31.8.2009 tým, že v dňoch 21.8., 24.8., 25.8., 26.8., 27.8., 28.8., 31.8., odvysielal v programe Ranná šou s Adelou a Sajfom informácie o bytovom dome FIVE STAR RESIDENCE, ktoré naplnili definíciu skrytej reklamy podľa ust. § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 31.8.2009, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000 €. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle § 67 ods. 10 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Taktiež vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu práv účastníka konania garantovaných Ústavou SR, najmä garancie právneho štátu a Európskeho dohovoru o ľudských právach, najmä garancie práva na spravodlivý súdny proces. Napadnuté rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/7/2010 zo dňa 10.3.2011, ktorý zrušil pôvodné rozhodnutie Rady a vec vrátil na ďalšie konanie. K zrušeniu rozhodnutia došlo z dôvodu, že Rada rozhodla na základe neúčinného právneho predpisu a rovnako pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti uloženej pokuty pre nedostatočné odôvodnenie všetkých zákonných kritérií pri správnej úvahe. Uviedol, že Rada začala konanie o skutku, ktorý sa mal stať za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy účinnej do 14.12.2009, vo veci porušenia ustanovení zákona o vysielaní pred nadobudnutím účinnosti novely spomínaného zákona (15.12.2009). Opomenutím zákonodarcu došlo k situácii, že v novelizovanej právnej úprave neexistujú prechodné ustanovenia obsahujúce režim pre použitie zákona na skutky, ktoré sa stali pred účinnosťou novely, avšak ich prejednanie nebolo skončené, prípadne ani začaté, ako v tomto prípade. Vzhľadom na absenciu týchto prechodných ustanovení navrhovateľ konštatuje, že predmetné ustanovenia právneho predpisu v znení pred novelou zákona o vysielaní a retransmisii boli v čase vydania napádaného rozhodnutia neúčinnou právnou normou. V zmysle ust. § 250j ods. 3 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a rozhodnutia R 26/1997 je takáto vada dôvodom pre zrušenie rozhodnutia v rámci preskúmania rozhodnutí v správnom súdnictve, navyše použitie neúčinného právneho predpisu spôsobuje ničotnosť (nulitu) rozhodnutia správneho orgánu. Navrhovateľ je toho názoru, že postup, keď odporca rozhodol podľa zák. č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 31.8.2009, je v rozpore s uvedeným ako i s Ústavou SR najmä článkom 50 ods. 6, ako aj právom účastníka na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 Európskeho dohovoru pre ľudské práva.

Ďalej navrhovateľ skonštatoval, že odporca v napadnutom rozhodnutí uviedol, že odvolateľ porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 32 ods. 12 zákona o vysielaní. Aplikáciu uvedeného ustanovenia zdôvodnil odporca kumulatívnym naplnením kritérií charakterizujúcich skrytú reklamu. Navrhovateľ má za to, že Rada nedostatočne odôvodnila naplnenie kritéria o slovnej alebo obrazovej informácii o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcov tovarov alebo poskytovateľa služieb, čím sa rozhodnutie stalo nepreskúmateľným. Slovné a obrazové informácie odvysielané v programe Ranná šou s Adelou a Sajfom tvorili komplexnú informáciu a špecifikáciu jedného, konkrétneho bytu, ktorý bol predmetom súťaže („Pusa na byt“) v rámci vysielaného programu, teda podľa názoru navrhovateľa išlo o informácie informačného charakteru. Odvolateľ mal v súvislosti kritériom plniacim reklamný účel názor, že Rada nesprávne právne posúdila obsah odvysielaných informácií, nakoľko ako bolo uvedené vyššie, tieto v nijakej miere neprekročili mieru informovanosti o predmete výhry vysielaného programu („Pusa na byt“) a nedosiahli propagačný charakter. Ten by bol naplnený len vtedy, ak by odvysielané informácie priamo podnecovali ku kúpe tovarov výrobcu (v tomto prípade ku kúpe bytov) prípadne by propagovali bytový dom FIVE STAR RESIDENCE uvádzaním propagačných, špecifických informácií o celom komplexe, napr. uvedením cien všetkých bytov, uvedením občianskeho vybavenia komplexu atď.. Realizovaná súťaž by bez akejkoľvek špecifikácie nemala význam a neurčitá informácia o predmete výhry by u recipienta vzbudila nedôveru v reálnu možnosť výhry získať. Rada nesprávne právne posúdila skutkový stav, nakoľko odvysielanie informácií malo informačný a nie propagačný charakter a vzťahovalo sa k predmetu výhry. V súvislosti s kritériom zámerného využitia tejto informácie na reklamný účel navrhovateľ zastáva názor, že Rada nedostatočne odôvodnila naplnenie uvedeného kritéria a to s poukazom na to, že neuviedla žiaden dôkaz, ktorý by nasvedčoval, že išlo o zámerné využitie informácie na reklamný účel. Taktiež sa Rada nedostatočne vysporiadala s námietkou navrhovateľa, ktorý poukázal na skutočnosť, že Rada nepreukázala a dokonca ani len neskúmala, či došlo k získaniu odplaty alebo inej protihodnoty za odvysielané informácie. Odvolateľ má zato, že Rada nesprávne právne posúdila splnenie kritéria a navyše nedostatočne odôvodnila splnenie tohto kritéria, čím došlo k porušeniu práva odvolateľa na prístup k súdu. Taktiež si navrhovateľ nemyslí, že došlo k naplneniu kritéria uvedenia spoločnosti do omylu, má zato, že odvysielaná informácia v žiadnom prípade nemala propagačný charakter a vzhľadom na

skutočnosť, že boli vždy a výlučne použité s informáciami o prebiehajúcej súťaži, jej obsahu, názvu, spôsobu zapojenia, spôsobu hodnotenia, nemohli dosiahnuť taký charakter, ktorý by uvádzal recipientov do omylu v povahe takejto informácie. Odvolateľ má zato, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a obsahovo nelogické.

K podanému odvolaniu sa vyjadril odporca, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Poukázal na to, že pri vydávaní napadnutého rozhodnutia sa riadil právnym názorom obsiahnutým v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽ/7/2010 zo dňa 10.3.2011, ktorým bolo zrušené rozhodnutie odporcu č. RP/08/2010 z 9.2.2010. V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd SR jednoznačne vymedzil, že odporca mal v danej veci rozhodnúť podľa zákona platného a účinného v čase spáchania predmetného správneho deliktu. Rovnako poukázal na obdobné rozhodnutie NS SR č. k. 3SŽ/18/2010. Odporca ďalej uviedol, že v danom prípade nebola pre navrhovateľa „nová“ právna úprava (úprava po novele) zo žiadnych ohľadov priaznivejšia a preto trvá na tom, že aplikovaním právnej úpravy účinnej v čase spáchania správneho deliktu postupoval v zhode so závermi rozhodnutia NS SR. Argumentáciu navrhovateľa považuje za zjavne účelovú. Odporca poukázal na to, že predmetné informácie predstavovali poslucháčom predmetného programu hlavnú cenu v súťaži „Pusa na byt“. Poskytovanie cien do súťaží je dlhodobou praxou, tak v televíznom, ako aj rozhlasovom vysielaní. Táto prax je výhodná tak pre vysielateľa, ktorý môže recipientovi poskytnúť možnosť vyhrať určitú cenu a týmto spôsobom nabádať, aby sledoval jeho vysielanie, bez vynaloženia finančných prostriedkov, ako aj pre poskytovateľa ceny, ktorý pri predstavovaní ceny získa určitú propagačnú protihodnotu. Uvedená prax nie je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 380/2000 Z. z. pokiaľ sa vysielateľ pri informovaní o predmetnej cene obmedzí na faktické a neutrálne informácie. Odporca má zato, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenie zákona. Ďalej má zato, že jeho rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zák. č. 71/1967 Zb. a po oprave podľa ust. § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ust. zák. č. 71/1967 Zb., a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Záverom poukázal na tú skutočnosť, že z odôvodnenia rozhodnutia je úplne zrejmé, že odporca skúmal naplnenie kritérií skrytej reklamy osobitne v každom vydaní programu, ktoré uviedol vo výroku rozhodnutia. Odporca preskúmal dané programy v rámci jedného správneho konania z dôvodu hospodárnosti a vzhľadom na obdobný skutkový stav v predmetných programoch, pričom túto skutočnosť zohľadnil pri určovaní výšky sankcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 393-PLO/O-5063/2009, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 25. apríla 2012 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 32 ods. 13 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa ust. § 4 ods. 1 až 4 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii v znení zákona ku dňu 31.8.2009, poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania a retransmisie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania a

retransmisie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. 7)

Činnosť Rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa ust. § 5 ods. 1 písm. g), h) zák. č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom a prevádzkovateľom retransmisie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa ust. § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z., vysielanie skrytej reklamy a skrytého telenákupu sa zakazuje.

Podľa ust. § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z., skrytá reklama a skrytý telenákup na účely tohto zákona je slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb v programe, ak vysielateľ túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na reklamné účely, čím môže uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) zák. č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi 7) Rada ukladá tieto sankcie: a) upozornenie na porušenie zákona,

b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,

c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,

d) pokutu,

e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z., Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 100.000,--Sk do 5.000.000,--Sk a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 15.000,--Sk do 1.500.000,--Sk, ak porušil podmienky na vysielanie reklám a telenákupu.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov

konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v oprávnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Súd po preskúmaní danej veci postupom uvedeným vyššie dospel k záveru, že správny orgán v danom prípade konal v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutočností pre svoje rozhodnutie, zistil riadne skutkový stav veci a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je možné považovať v súlade so zákonom.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 393-PLO/O-5063/2009 vo veci možného porušenia § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 21.8., 24.8., 25.8., 26.8., 27.8., 28.8., a 31.8. odovysielal v programe Ranná šou s Adelou a Sajfom informácie o bytovom dome FIVE STAR RESIDENCE, ktoré mohli naplniť definíciu skrytej reklamy podľa ust. § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z..

- odporca listom zo dňa 17.12.2009 oznámil navrhovateľovi, že v priebehu konania nadobudol účinnosť zák. č. 498/2009, ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zák. č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Rada bude pokračovať v predmetnom správnom konaní podľa účinného zákona t.j. novelizovaného znenia zákona č. 308/2000 Z. z., dôsledkom čoho dôjde k zmene označenia predmetných ustanovení zákona v priebehu ďalšieho konania. (Skrytá reklama sa označuje ako skrytá mediálna komerčná komunikácia.)

- odporca vydal dňa 9.2.2010 rozhodnutie č. RP/08/2010, na základe ktorého rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. účinného do 14.12.2009) za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zák. č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000 €.

- navrhovateľ napadol rozhodnutie Rady odvolaním, na základe ktorého bolo rozhodnutie Rady rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8SŽ/7/2010-22 zo dňa 10.3.2011 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

- odporca vydal dňa 24.5.2011 rozhodnutie č. RP/20/2011, na základe ktorého rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 12 zák. č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 31.8.2009 tým, že v dňoch 21.8., 24.8., 25.8., 26.8., 27.8., 28.8., a 31.8. odovysielal v programe Ranná šou s Adelou a Sajfom informácie o bytovom dome FIVE STAR RESIDENCE, ktoré naplnili definíciu skrytej reklamy podľa ust. § 32 ods. 13 zák. č. 308/2000 Z. z. účinného ku dňu 31.8.2009, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zák. č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 5 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z. vo výške 10.000 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s námietkami navrhovateľa, že odporca rozhodol podľa neúčinného právneho predpisu, nesprávne právne posúdil splnenie zákonných podmienok skrytej reklamy odovysielanými informáciami o bytovom dome FIVE STAR RESIDENCE v programe Ranná šou s Adelou a Sajfom, a že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a

nedostatok dôvodov.

Námietku navrhovateľa o tom, že odporca rozhodol podľa neúčinného právneho predpisu považuje konajúci súd za bezdôvodnú a to vzhľadom na doterajší priebeh konania, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 10.3.2011, č. k. 8SŽ/7/2010-22 zrušil predchádzajúce rozhodnutie Rady okrem iného z dôvodu, že bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nakoľko vo výroku rozhodnutia RP/08/2010 odporca uviedol, že navrhovateľovi ukladá sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v ust. § 31a ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z., pričom toto ustanovenie bolo účinné až od 15.12.2009, a teda nebolo účinné v čase porušenia povinnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s uvedeným vo svojom rozhodnutí zaoberal. Odporca odvolaním napadnuté rozhodnutie vydal v súlade s právnym názorom v ňom prezentovaným, ktorým bol v súlade s ust. § 250r O.s.p. viazaný a s ktorým sa konajúci súd plne stotožňuje a v plnej miere naň poukazuje. (obdobne pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3SŽ/18/2010-31 zo dňa 9.11.2010) V tejto súvislosti nedospel konajúci súd k záveru, že by bolo porušené právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Taktiež sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nestotožňuje s namietnutým nesprávnym právnym posúdením veci a zastáva názor, že správny orgán postupoval správne pokiaľ vyhodnotil, že odvysielaním informácií týkajúcich sa bytového domu FIVE STAR RESIDENCE sa kumulatívne naplnili zákonné kritériá skrytej reklamy. Podľa zákona o vysielaní a retransmisii sa skrytá reklama zakazuje a je to slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb v programe, ak vysielateľ túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na reklamné účely, čím môže viesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu. Súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mal preukázané, že odporca v dôvodoch rozhodnutia uviedol skutkové zistenia, ktoré boli podkladom jeho rozhodnutia, skutkové okolnosti náležite vyhodnotil, zaoberajúc sa splnením jednotlivých zákonných podmienok skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, v zmysle právnej normy ustanovenej v § 32 ods. 12, zákona o vysielaní a retransmisii. Z uvedených dôvodov podľa názoru súdu napadnuté rozhodnutie odporcu nie je možné považovať za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

V súvislosti s porušením práva navrhovateľa na prístup k súdu je potrebné uviesť, že v Slovenskej republike je na bazálnej úrovni právo na prístup k súdu zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. K uplatneniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy dochádza vtedy, ak príslušný zákon umožňuje, aby sa právnická alebo fyzická osoba domáhala svojho práva na nezávislom a neustrannom súde. Tohto práva sa však možno domáhať v súlade s čl. 51 ústavy len v medziach zákonov, ktoré ustanovujú čl. 46 ústavy vykonávajú. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba uplatní svoje právo v súlade so zákonom ustanovenými podmienkami, orgány súdnej moci majú povinnosť umožniť každému, aby sa uplatnením práva zaručeného čl. 46 ústavy stal účastníkom súdneho konania. Vzhľadom na to, že predmetom konania podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. je odvolanie navrhovateľa, sa táto námietka javí ako bezdôvodná.

Podľa názoru súdu, zhodne so správnym orgánom v predmetných programoch došlo k odvysielaniu informácií o tovare, v konkrétnom prípade o bytovom dome FIVE STAR RESIDENCE s uvedením priamej internetovej stránky tohto bytového domu www.vlastnybyt.eu, čím došlo k naplneniu prvého kritéria, ktorého naplnenie Rada jasne v odôvodnení rozhodnutia uviedla. Naplnenie ďalšieho kritéria - odvysielanie informácií v rámci programu - nebolo medzi účastníkmi sporné. Správny orgán dostatočne zistil skutočný stav a obsah odvysielaných informácií posúdil správne. Jednotlivé odvysielané programy skúmal samostatne, pričom pri každom jednotlivom dni odvysielaní relácie uviedol aj spôsob a obsah odvysielanej informácie, ktorú považoval za propagačnú na reklamný účel. Zámernosť využívania informácií na reklamné účely bola naplnená tým, že program bol redakčne zostavovaný dopredu. Uvedené vyplynulo zo skutkových zistení. Konajúci súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa ohľadne neprekročení miery informovanosti o predmete výhry vysielaného programu („Pusa na byt“) a nedosiahnutí propagačného charakteru, nakoľko na propagačný charakter informácie postačuje to, že je informácia šírená s cieľom ovplyvnenia recipienta bez ohľadu na výsledok samotnej propagácie. Pokiaľ sa vysielateľ obmedzí pri informovaní o výhre na faktické a neutrálne informácie a contrario nemožno

ich posudzovať ako propagačné. Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aj s otázkou získania protihodnoty za odvysielané informácie, pričom skonštatoval, že získanie protihodnoty je v definícii skrytej reklamy uvedenej iba ako príklad zámernosti a teda nie je nutné, aby bola informácia odvysielaná za odplatu alebo za inú protihodnotu. Uvedené tvrdenie podporuje aj ten fakt, že uvedenie informácie do programu zámerne na reklamný účel je jedným z kritérií, ktoré vyplývajú z definície skrytej reklamy, podľa ktorej sa informácia považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo inú protihodnotu. S uvedeným sa zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Sžn 50/04 zo dňa 26.7.2005, z ktorého časť uvádzame nižšie. „Z jeho formulácie je zrejmé, že ide o príkladný výpočet nevylučujúci možnosť zámer preukázať aj inak, čo potvrdil najvyšší súd aj v inom svojom rozsudku, keď uviedol, že: ...zámer vysielateľa ako pojmový znak citovanej normy sa neviaže k získaniu odplaty, ale k následku, ktorý odvysielaním spôsobí. Keď spracovanie programu a v ňom použité výrazové prostriedky smerujú k propagácii, nemožno hovoriť, že ide o náhodné mimovoľné účinky, o ktorých vysielateľ zodpovedajúci za obsah nevedel alebo nemohol vedieť. Prijatie odplaty za odvysielanie takejto informácie môže byť len jeden z možných dôkazných prostriedkov preukazujúcich zámer, neprijatie odplaty však nie je dôkazom opaku.“ Z toho pohľadu sa javí táto námietka navrhovateľa ako bezdôvodná.

Napokon nie je opodstatnená ani námietka navrhovateľa prednesená na ústnom pojednávaní týkajúca sa nedodržania zákonom stanovenej 6 mesačnej subjektívnej lehoty na rozhodnutie o uložení sankcie odporcom.

Podľa § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom v čase spáchania deliktu, Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 64 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom po 15.12.2009, Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa Rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí Rady.

Časové limitovanie právneho postihu za správny delikt má dôvody materiálne (účel sankcie možno dosiahnuť len jej včasným uložením, sankcia uložená po uplynutí dlhej doby od protiprávneho konania stráca funkciu individuálnej ako aj generálnej prevencie) a dôvody procesné (uplynutím dlhšej doby od spáchania protiprávneho konania sa oslabuje sila dôkazných prostriedkov).

Navrhovateľ mal porušiť povinnosť 31.8.2009.

Subjektívna 6 mesačná lehota začala odporcovi plynúť podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14.12.2009 dňa 7.9.2009, kedy bola odporcovi doručená sťažnosť fyzickej osoby smerujúca proti vyššie označenému televíznemu programu.

Rozhodnutie č. RP/08/2010 bolo vydané 9. februára 2010, čiže pre počítanie subjektívnej lehoty uplynulo 5 mesiacov a 2 dni.

Subjektívna lehota bola v danom prípade zachovaná, pretože odporca prvýkrát rozhodol o uložení sankcie v zákonom stanovenej 6 mesačnej lehote.

Vychádzajúc z obsahu právnej normy ustanovenej v § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z. zákonodarca určil subjektívnu lehotu, ktorá sa vzťahuje na prvé rozhodnutie v konaní o uložení sankcie, nie teda na ďalšie konanie po zrušení rozhodnutia súdom o uložení sankcie, rešpektujúc skutočnosť, že sankcia je uložená v jednom celistvom konaní.

V dôsledku toho, že Najvyšší súd SR uvedené prvé rozhodnutie o uložení sankcie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, odporca nerozhodoval v novom konaní o uložení sankcie, ale v konaní, ktoré treba považovať za pokračovanie už v začatom konaní po zrušení jeho rozhodnutia súdom.

Z uvedených dôvodov námietku navrhovateľa, že sankcia v preskúvanom rozhodnutí bola uložená po uplynutí 6 mesačnej subjektívnej lehoty považoval najvyšší súd za nedôvodnú.

Najvyšší súd SR poznamenáva, že v prípadoch, keď v sankčnom konaní podľa zák. č. 308/2000 Z. z. odporca rozhoduje v ďalšom konaní o uložení sankcie, je povinnosťou odporcu rozhodovať o uložení

sankcie v 1 ročnej objektívnej lehote.

Objektívna lehota pre vydanie rozhodnutia o uložení sankcie v danej veci začala odporcovi plynúť nasledujúcim dňom od porušenia povinnosti t.j. 1.9.2009.

Rozhodnutie č. RP/20/2011 bolo vydané 24.5.2011, čiže od začiatku plynutia objektívnej lehoty do vydania rozhodnutia o uložení sankcie uplynul 1 rok, 8 mesiacov a 24 dní. V tejto lehote však sú zahrnuté aj časové úseky, kedy podľa § 246d O.s.p. lehota pre zánik zodpovednosti neplynula, keďže v preskúmvanej veci odporca rozhodol po druhýkrát, po predchádzajúcom opakovanom zrušení rozhodnutí odporcu tunajším súdom, pričom za deň kedy lehota začne spočívať sa považuje deň, kedy začalo súdne konanie /doručením návrhu, resp. opravného prostriedku/ a posledným dňom spočívania lehoty je deň právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

Prvé rozhodnutie č. RP/08/2010 bolo napadnuté opravným prostriedkom doručeným Najvyššiemu súdu SR dňa 26.3.2010, ktorý o podanom opravnom prostriedku rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 SŽ 7/2010-22 zo dňa 24. marca 2011, teda lehota neplynula 11 mesiacov a 28 dní. Z uvedeného vyplýva, že odporca vydal napadnuté rozhodnutie aj v 1 ročnej objektívnej lehote, čo v danom prípade nespochybnil ani samotný navrhovateľ.

Záverom je nutné v súvislosti s administratívnou zodpovednosťou a trestaním poukázať na to, že administratívne trestanie má trestno-právny charakter, preto treba pri ukladaní sankcií podľa zák. č. 308/2000 Z. z. vychádzať z Ústavy SR čl. 50 a analogicky aj z trestného zákona. Pri spáchaní viacerých deliktov, tak ako aj v tomto prípade, kedy došlo k porušeniu ust. zák. č. 308/2000 Z. z. odovysielanými programami v dňoch 21, 24, 25, 26, 27, 28 a 31.8.2009 dochádza k súbehu, preto sa sankcia ukladá úhrnne v medziach ust. § 67 ods. 5 citovaného zákona.

Vzhľadom na uvedené súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporca postupoval v správnom konaní v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 3 ods. 1 v spojení s § 32 ods. 1 správneho poriadku, keďže v súčinnosti s navrhovateľom správne zistil skutkový stav veci, skutkové zistenia správne vyhodnotil a vo veci rozhodol v zmysle § 46 správneho poriadku na základe zákona o vysielaní a retransmisii a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil v súlade s § 47 ods. 3 správneho poriadku, z ktorých dôvodov podľa názoru súdu napadnuté rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 66 € súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb..

Poučenie:

